Sygn. akt VI Gz 175/17

POSTANOWIENIE

Dnia 06 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Ł. S.

o ogłoszenie upadłości osoby nieprowadzącej działalności gospodarczej

w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2017r., sygn. akt V GU 179/17

postanawia

1. zmienić pkt 1 (pierwszy) zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że zwolnić wnioskodawcę od kosztów sądowych,

2.oddalić zażalenie na pkt 2 (drugi) zaskarżonego postanowienia

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wnioski dłużnika o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Co do pierwszego z nich Sąd ten podkreślił, że opłata od wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej wynosi 30,00 zł i nie ma podstaw do uznania, iż sytuacja majątkowa wnioskodawcy nie pozwala na jej uiszczenie. Wnioskodawca ma stały miesięczny dochód, a po uregulowaniu stałych miesięcznych zobowiązań rodzinie wnioskodawcy pozostaje do dyspozycji kwota ok. 901,00 zł. Jeżeli w toku postępowania powstanie konieczność poniesienia innych kosztów wnioskodawca będzie mógł złożyć ponownie wniosek o zwolnienie od ich uiszczenia. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji uznał, że nie zachodzi przesłanka określona w art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm., dalej jako u.k.s.c.) uzasadniająca uwzględnienie wniosku.

Co do wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, to według Sądu Rejonowego sprawa o ogłoszenie upadłości konsumenckiej nie jest skomplikowana i wymaga od wnioskodawcy jedynie rzetelnego przedstawienia faktów i dowodów, co wnioskodawca uczynił, składając poprawny pod względem formalnym wniosek i dołączając do niego komplet dokumentów. Wnioskodawca formułuje swoje żądania i wnioski jasno i zrozumiale, jest dobrze zorientowany i nie ma problemów z komunikowaniem się. Jest zatem w stanie samodzielnie występowania przed sądem. Odmienne subiektywne przekonanie wnioskodawcy nie uzasadnia uwzględnienia wniosku. Z tych względów także ten wniosek został oddalony (k. 96-97).

Wnioskowana zaskarżył oba postanowienia, domagając się w zażaleniu zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu zażalenia wnioskodawca przestawił szczegółowo swoją sytuację finansową podkreślając, że od daty poprzedniego oświadczenia majątkowego uległa ona zasadniczej zmianie, gdyż z

uwagi na zakończenie stażu nie otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenia, a jego partnerka nie otrzymuje już zasiłku macierzyńskiego. Przedstawił też szczegółowo otrzymywaną pomoc finansową z różnych źródeł i wydatki dodając, że każde 10,00 zł jest dla niego ważne.

Uzasadniając zażalenie na pkt 2 postanowienia skarżący wskazał na różne choroby i dolegliwości, podkreślił, że wniosek pomógł przygotować mu prawnik z Urzędu Miasta. Żalący się podkreślił ponadto, że każda wizyta w sądzie łączy się z dużym stresem, co może spowodować pogłębienie dolegliwości i tym samym nieodzowną pomoc prawną (k. 99-100).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rację ma Sąd Rejonowy co do tego, że opłata od wniosku w wysokości 30,00 zł jest na tyle niska, iż wydaje się możliwa do uiszczenia przez każdą osobę fizyczną. Konieczne jest jednak podkreślenie, że sytuacja materialna skarżącego uległa zdecydowanemu pogorszeniu w porównaniu z momentem złożenia oświadczenia majątkowego, a zamieszczone w uzasadnianiu zażalenia szczegółowe wyliczenie otrzymywanej z różnych źródeł pomocy, wielkość koniecznych na życie wydatków, przy braku stałych dochodów uprawnia uznanie za spełnioną przesłankę zwolnienia od kosztów sądowych. Wnioskodawca jest rzeczywiście osoba ubogą i podpada pod art. 102 ust. 1 u.k.s.c.

W związku z tym należało na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 35 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 2171 ze zm., dalej jako p.u.) zmienić pkt 1 zaskarżonego postanowienia i zwolnić wnioskodawcę od kosztów sądowych.

Inaczej należy ocenić zażalenie na pkt 2 postanowienia. Zgodzić trzeba się z Sądem meriti co do przesłanek uprawniających sąd do przyznania przez sąd pomocy prawnej z urzędu. Przekonują też argumenty tego Sądu o bezzasadności wniosku. Zgodnie z art. 117 § 5 k.p.c., sąd uwzględni wniosek, jeżeli udział adwokata albo radcy prawnego uzna za potrzebny. W sprawie takiej potrzeby nie ma. Za Sądem a quo należy powtórzyć, że sprawa o ogłoszenie upadłości konsumenckiej jest nieskomplikowana, a skarżący złożył poprawny formalnie wniosek i dołączył do niego wymagane dokumenty, o czym świadczy także treść zażalenia. Skarżący, jak celnie zauważył Sąd Rejonowy, formułuje prawidłowo, w sposób jasny i zrozumiały swoje żądania i wnioski, a więc nie sposób uznać go za osobę nieporadną. W związku z tym zasadnie przyjął ten Sąd, że nie ma potrzeby udzielenia mu pomocy prawnej z urzędu. Odmiennego wniosku nie uzasadniają obawy skarżącego związane ze stresem spowodowanym ewentualnym pobytem w Sądzie, bo pełnomocnik z urzędu przecież go nie zmniejszy ani to, że przy opracowaniu wniosku pomagał mu prawnik.

Z tych powodów zażalenie w tej części jako bezzasadne należało oddalić (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 35 p.u.).

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)